

การปกครองระบอบประชาธิปไตยกับสถาบันทางการเมืองไทยในยุค รัฐธรรมนูญ 2560*

DEMOCRACY AND THAI POLITICAL INSTITUTIONS IN THE CONSTITUTIONAL ERA 2560

อนันต์ คติยะจันทร์¹, พระกิตติศักดิ์ สีสาวโร², สามเณร ทรงพล ศรีบุญจุ³, สุขสุวรรณ สีทา⁴
และ วรัญญา บุตสะดี⁵

Anan katiyachan¹, Phrakitsak Silasaro², Novice Trongphohol Sribunchu³, Sakulmongkhon Gasee⁴
and Waranya Butsadee⁵

¹⁻⁵มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

¹⁻⁵Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

Corresponding Author's Email: 11anan@windowslive.com

Received 20 September 2024; Revised 2 October 2024; Accepted 3 October 2024

บทคัดย่อ

การปกครองระบอบประชาธิปไตยในประเทศไทยภายใต้รัฐธรรมนูญ 2560 ได้รับการปรับโครงสร้างเพื่อเสริมสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและลดความขัดแย้งในสังคม หลังจากการรัฐประหารในปี 2557 รัฐธรรมนูญฉบับนี้มีเป้าหมายในการสร้างระบบการเมืองที่เข้มแข็ง แต่ก็มีข้อกำหนดที่จำกัดการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งนำไปสู่การตั้งคำถามเกี่ยวกับความเข้มแข็งของประชาธิปไตยในประเทศไทย

Citation:

* อนันต์ คติยะจันทร์, พระกิตติศักดิ์ สีสาวโร, สามเณร ทรงพล ศรีบุญจุ, สุขสุวรรณ สีทา และ วรัญญา บุตสะดี. (2567). การปกครองระบอบประชาธิปไตยกับสถาบันทางการเมืองไทยในยุครัฐธรรมนูญ 2560. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม, 2(5), 59-68.

Anan katiyachan, Phrakitsak Silasaro, Novice Trongphohol Sribunchu, Sakulmongkhon Gasee and Waranya Butsadee. (2024). Democracy and Thai political institutions in the constitutional era 2560. Journal of Interdisciplinary Social Development, 2(5), 59-68.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2024.16>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

การศึกษาในบทความนี้สำรวจความหมายและหลักการของประชาธิปไตย รวมถึงลักษณะและพื้นฐานของรัฐธรรมนูญ 2560 ที่มุ่งเน้นการแบ่งแยกอำนาจระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ เพื่อรักษาความยุติธรรมและความโปร่งใสในกระบวนการทางการเมือง นอกจากนี้ ยังวิเคราะห์บทบาทของสถาบันทางการเมืองไทย เช่น สภานิติบัญญัติและคณะกรรมการการเลือกตั้ง ที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินนโยบายและการตรวจสอบอำนาจ

อย่างไรก็ตาม ประชาธิปไตยในไทยยังเผชิญกับความท้าทายหลายประการ เช่น ความขัดแย้งทางการเมือง การควบคุมสื่อ และข้อจำกัดในการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่ออนาคตของประชาธิปไตยในประเทศไทย การแก้ไขปัญหาเหล่านี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาระบบการเมืองที่มีเสถียรภาพและยั่งยืนในอนาคต

คำสำคัญ: การปกครองระบอบประชาธิปไตย, สถาบันทางการเมืองไทย, รัฐธรรมนูญ 2560

Abstract

The democratic governance in Thailand under the 2017 Constitution has undergone structural adjustments to enhance political stability and reduce societal conflicts following the 2014 coup. This constitution aims to create a robust political system, yet it includes provisions that limit public participation, raising questions about the strength of democracy in the country.

This study explores the meaning and principles of democracy, along with the characteristics and foundations of the 2017 Constitution, which emphasizes the separation of powers among the legislative, executive, and judicial branches to uphold justice and transparency in the political process. Additionally, it analyzes the role of Thai political institutions, such as the legislature and the Election Commission, which significantly influence policy implementation and power checks.

However, democracy in Thailand faces numerous challenges, including political conflicts, media control, and limitations on public participation, which may impact the future of democracy in the country. Addressing these issues is

essential for developing a stable and sustainable political system moving forward.

Keywords: Democratic governance, Political institutions of Thailand, Constitution of 2017

บทนำ

การปกครองระบอบประชาธิปไตยในประเทศไทยมีความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 โดยการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีผลต่อการทำงานและความสามารถของสถาบันทางการเมือง โดยเฉพาะในช่วงที่มีการประกาศรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ในปี 2560 ซึ่งถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในระบบการเมืองไทย

รัฐธรรมนูญ 2560 ได้รับการยอมรับว่าเป็นการปรับโครงสร้างทางการเมืองที่มุ่งหวังในการเสริมสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและลดความขัดแย้งในสังคมไทย อย่างไรก็ตาม หลายฝ่ายได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับความเข้มแข็งของระบอบประชาธิปไตยภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญนี้ เนื่องจากมีข้อกำหนดที่จำกัดการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจทางการเมือง (Khan, 2018)

ความสำคัญของปัญหานี้อยู่ที่การประเมินว่า การปกครองระบอบประชาธิปไตยในประเทศไทยสามารถบรรลุเป้าหมายในการสร้างความเป็นธรรมและการมีส่วนร่วมของประชาชนได้หรือไม่ นอกจากนี้ ยังส่งผลต่อการทำงานของสถาบันทางการเมือง เช่น รัฐสภาและรัฐบาล โดยเฉพาะในด้านการควบคุมอำนาจและการตรวจสอบ (Chaiyong, 2019)

การศึกษาในเรื่องนี้จึงเป็นการสำรวจความท้าทายและโอกาสที่สถาบันทางการเมืองไทยเผชิญในยุครัฐธรรมนูญ 2560 ซึ่งอาจมีผลกระทบต่ออนาคตของประชาธิปไตยไทยอย่างมาก

ความหมายและหลักการของระบอบประชาธิปไตย

ระบอบประชาธิปไตย (Democracy) หมายถึง ระบบการปกครองที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและมีสิทธิในการเลือกตั้งผู้แทนทางการเมือง ระบบนี้สามารถแบ่งออกเป็นหลายประเภท เช่น ประชาธิปไตยทางตรง (Direct Democracy) และประชาธิปไตยทางอ้อม

(Representative Democracy) โดยในประชาธิปไตยทางอ้อม ประชาชนจะเลือกผู้แทนเพื่อเข้ามาทำหน้าที่แทนในสภาและรัฐบาล (Dahl, 1989)

หลักการของระบอบประชาธิปไตย ประกอบด้วย

เสรีภาพ (Liberty) ประชาธิปไตยต้องรับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชนในด้านต่างๆ เช่น เสรีภาพในการแสดงออก ความคิด และการชุมนุม ซึ่งช่วยให้ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองได้อย่างเต็มที่ (Rawls, 1993)

ความเสมอภาค (Equality) ทุกเสียงของประชาชนมีความหมายเท่ากันในการเลือกตั้ง และการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ (Rosenberg, 2006) ซึ่งเป็นการส่งเสริมความยุติธรรมในสังคม

การมีส่วนร่วม (Participation) ประชาชนควรมีโอกาสในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้ง การเข้าร่วมในการอภิปรายทางสังคม หรือการเป็นสมาชิกขององค์กรที่ทำงานในประเด็นสาธารณะ (Pateman, 1970)

การตรวจสอบและถ่วงดุล (Checks and Balances) ระบบการเมืองควรมีการแบ่งแยกอำนาจ เพื่อป้องกันการใช้อำนาจอย่างไม่เหมาะสม โดยมีการตรวจสอบระหว่างองค์กรต่างๆ เช่น รัฐบาล สภา และศาล เพื่อให้เกิดความโปร่งใสและรับผิดชอบต่อประชาชน (Madison, 1788)

การเคารพต่อกฎหมาย (Rule of Law) ทุกคนรวมถึงผู้มีอำนาจต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งช่วยให้มั่นใจว่าการตัดสินใจของรัฐมีความยุติธรรมและไม่ลำเอียง (Friedmann, 1969)

ระบอบประชาธิปไตยเป็นระบบที่มีความซับซ้อนและต้องการการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมือง โดยมีหลักการสำคัญคือ เสรีภาพ ความเสมอภาค การมีส่วนร่วม การตรวจสอบและถ่วงดุล และการเคารพต่อกฎหมาย ซึ่งล้วนแต่เป็นปัจจัยที่ช่วยให้การปกครองมีความยั่งยืนและยุติธรรม

พื้นฐานและลักษณะของรัฐธรรมนูญ 2560

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 (2017) ถูกประกาศใช้เมื่อวันที่ 6 เมษายน 2560 โดยมีพื้นฐานมาจากความจำเป็นในการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองในประเทศไทย ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการรัฐประหารในปี 2557 ที่นำโดยคณะรักษาความสงบ

แห่งชาติ (คสช.) การร่างรัฐธรรมนูญนี้มีเป้าหมายเพื่อให้เกิดระบบการเมืองที่มีความเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ โดยมุ่งหวังที่จะป้องกันความวุ่นวายทางการเมืองในอนาคต (Sukhumbhand, 2018)

ลักษณะของรัฐธรรมนูญ 2560

การแบ่งแยกอำนาจ รัฐธรรมนูญ 2560 มีการจัดตั้งโครงสร้างอำนาจที่ชัดเจน โดยมีการแบ่งแยกระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ซึ่งมีกลไกการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจกัน (Office of the Council of State, 2017) โดยมีรายละเอียดต่อไปนี้

ระบบสภานิติบัญญัติที่มีสองสภา รัฐธรรมนูญนี้กำหนดให้มีการจัดตั้งสภานิติบัญญัติที่ประกอบด้วยสองสภา ได้แก่ สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา โดยวุฒิสภาได้รับการแต่งตั้งจากการเลือกตั้งและการสรรหาจากกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งส่งผลให้เกิดการผสมผสานระหว่างการเลือกตั้งและการแต่งตั้งในระบบการเมือง (Chaturong, 2019)

การกำหนดอำนาจของคณะกรรมการการเลือกตั้ง รัฐธรรมนูญ 2560 มีการให้ความสำคัญกับการทำหน้าที่ของคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) ในการดูแลและควบคุมการเลือกตั้งให้มีความเป็นธรรมและโปร่งใส (Elections Commission of Thailand, 2017)

การส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชน รัฐธรรมนูญนี้ยังให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพของประชาชน โดยมีการระบุสิทธิเสรีภาพพื้นฐานที่ประชาชนควรได้รับ เช่น เสรีภาพในการแสดงออก การชุมนุม และการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร (Human Rights Watch, 2017)

บทบัญญัติเกี่ยวกับความมั่นคง รัฐธรรมนูญ 2560 มีการรวมบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของรัฐ ซึ่งมุ่งเน้นให้รัฐบาลมีอำนาจในการปฏิบัติการเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ (Khaosod, 2017)

รัฐธรรมนูญ 2560 ของไทยมีพื้นฐานจากความต้องการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและมีลักษณะที่ชัดเจนในเรื่องการแบ่งแยกอำนาจ การจัดตั้งสภานิติบัญญัติที่มีสองสภา การกำหนดอำนาจของคณะกรรมการการเลือกตั้ง การส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชน และการบังคับใช้บทบัญญัติเกี่ยวกับความมั่นคง

สถาบันทางการเมืองไทยในยุครัฐธรรมนูญ 2560

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 (2017) ได้นำเสนอการเปลี่ยนแปลงและการปรับโครงสร้างสถาบันทางการเมืองของไทย เพื่อให้เกิดเสถียรภาพและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการประเทศ หลังจากประสบปัญหาความไม่สงบทางการเมืองในช่วงหลายปีที่ผ่านมา สถาบันทางการเมืองในยุครัฐธรรมนูญ 2560 ประกอบด้วยหลายองค์ประกอบที่สำคัญ เช่น

1. สถานิติบัญญัติ รัฐธรรมนูญ 2560 กำหนดให้มีนิติบัญญัติที่ประกอบด้วยสองสภา ได้แก่ สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา สภาผู้แทนราษฎรเป็นสภาที่มีการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ขณะที่วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับการแต่งตั้งจากการเลือกตั้งและการสรรหาจากกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งอาจทำให้การตัดสินใจในระดับนิติบัญญัติมีความหลากหลาย แต่ก็ส่งผลให้เกิดการปะทะกันระหว่างสมาชิกที่มาจาก การเลือกตั้งและการแต่งตั้ง (Chaturong, 2019)

2. ฝ่ายบริหาร ฝ่ายบริหารมีบทบาทสำคัญในการดำเนินนโยบายของรัฐบาล โดยนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีได้รับการแต่งตั้งจากสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งทำให้มีความรับผิดชอบต่อการพิจารณาของสภา อย่างไรก็ตาม บทบาทของคณะรัฐมนตรียังมีการจำกัดในบางด้าน ทำให้การดำเนินนโยบายอาจได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งทางการเมือง (Sukhumbhand, 2018)

3. ฝ่ายตุลาการ สถาบันตุลาการในรัฐธรรมนูญ 2560 มีการกำหนดบทบาทในการรักษาความยุติธรรมและการตรวจสอบอำนาจของสถาบันอื่น ๆ โดยมีศาลรัฐธรรมนูญที่มีอำนาจในการตีความรัฐธรรมนูญและตรวจสอบความชอบธรรมของกฎหมาย ซึ่งทำให้สามารถควบคุมและรักษาความเป็นธรรมในระบบการเมือง (Office of the Council of State, 2017)

4. คณะกรรมการการเลือกตั้ง คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) มีบทบาทในการดูแลและควบคุมการเลือกตั้งให้เป็นธรรมและโปร่งใส ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการรักษาเสถียรภาพของระบบประชาธิปไตยในประเทศไทย (Elections Commission of Thailand, 2017)

5. การมีส่วนร่วมของประชาชน แม้รัฐธรรมนูญ 2560 จะมีการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชน แต่การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมืองยังคงมีข้อจำกัดเนื่องจากความเข้มงวดในการควบคุมการชุมนุมและการแสดงออกทางการเมือง (Human Rights Watch, 2017)

สถาบันทางการเมืองไทยในยุครัฐธรรมนูญ 2560 มีการจัดตั้งที่ชัดเจนและมีกลไกการตรวจสอบที่ซับซ้อน โดยมุ่งหวังให้เกิดความเสถียรภาพและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการประเทศ แต่ยังคงมีความท้าทายในการรักษาความยุติธรรมและการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการทางการเมือง

ความท้าทายและอนาคตของประชาธิปไตยไทย

ประชาธิปไตยในประเทศไทยประสบกับความท้าทายหลายประการที่ส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพและการพัฒนาของระบบการเมืองในอนาคต ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นหัวข้อหลัก ๆ ดังนี้

1. ความขัดแย้งทางการเมือง ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มการเมืองต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอดีต ยังคงมีผลกระทบต่องานของสถาบันทางการเมืองในปัจจุบัน การแบ่งขั้วทางการเมืองที่รุนแรงทำให้เกิดความไม่สงบและการประท้วงที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจทางนโยบาย (Chaturong, 2020) ความขัดแย้งนี้ยังทำให้ประชาชนมีความรู้สึกไม่มั่นใจในความเป็นธรรมและความเสถียรภาพของรัฐบาล

2. การควบคุมสื่อและการแสดงออก รัฐบาลมีการควบคุมสื่อและข้อจำกัดในการแสดงออกของประชาชน ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเสริมสร้างประชาธิปไตยที่แท้จริง การไม่สามารถแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีทำให้ประชาชนรู้สึกถูกจำกัดและไม่สามารถมีส่วนร่วมในการตรวจสอบรัฐบาลได้ (Human Rights Watch, 2018)

3. การพัฒนาสถาบันทางการเมือง แม้รัฐธรรมนูญ 2560 จะมีการกำหนดบทบาทและหน้าที่ของสถาบันทางการเมืองอย่างชัดเจน แต่การพัฒนาสถาบันยังคงต้องเผชิญกับปัญหาความไม่โปร่งใสและการทุจริต ซึ่งทำให้เกิดความไม่เชื่อมั่นในประชาธิปไตย (Sukhumbhand, 2019)

4. การมีส่วนร่วมของประชาชน การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมืองยังคงมีข้อจำกัด การขาดการศึกษาและความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิของตนเองส่งผลให้ประชาชนไม่สามารถมีบทบาทที่สำคัญในระบบประชาธิปไตยได้ (UNDP, 2020)

อนาคตของประชาธิปไตยไทย

อนาคตของประชาธิปไตยไทยขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยที่อาจช่วยเสริมสร้างเสถียรภาพและการพัฒนา รวมถึงองค์ประกอบต่อไปนี้

1. การเสริมสร้างการศึกษาและความตระหนักรู้ การให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของประชาชนจะช่วยให้ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้นในกระบวนการทางการเมือง ซึ่งอาจนำไปสู่การสร้างสังคมที่มีการมีส่วนร่วมอย่างจริงจัง

2. การสร้างความเป็นธรรมในระบบการเมือง การแก้ไขปัญหาความไม่เท่าเทียมและการทุจริตในระบบการเมืองจะช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนในสถาบันทางการเมือง

3. การเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับองค์กรสังคม องค์กรสังคมและกลุ่มประชาชนสามารถเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลและสร้างการมีส่วนร่วม

4. การส่งเสริมสิทธิมนุษยชน การเคารพและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนจะช่วยสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีและการมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมือง

ประชาธิปไตยไทยกำลังเผชิญกับความท้าทายที่หลากหลาย ซึ่งหากไม่สามารถแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้ อนาคตของประชาธิปไตยในประเทศอาจไม่สามารถพัฒนาไปตามที่หวัง อย่างไรก็ตาม การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน การพัฒนาสถาบันทางการเมือง และการเคารพสิทธิมนุษยชนสามารถเป็นกุญแจสำคัญในการเสริมสร้างประชาธิปไตยที่มั่นคงและยั่งยืนในอนาคต

สรุป

การปกครองระบอบประชาธิปไตยในประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากการประกาศรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ในปี 2560 ซึ่งถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในระบบการเมืองไทย รัฐธรรมนูญ 2560 มุ่งหวังในการเสริมสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและลดความขัดแย้งในสังคม แม้ว่าจะมีความพยายามในการปรับโครงสร้างทางการเมือง แต่หลายฝ่ายยังคงตั้งคำถามเกี่ยวกับความเข้มแข็งของประชาธิปไตยภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญนี้ เนื่องจากมีข้อกำหนดที่จำกัดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมือง

การประเมินปัญหานี้มีความสำคัญต่อการสร้างความเป็นธรรมและการมีส่วนร่วมของประชาชนในระบบการเมืองไทย นอกจากนี้ยังส่งผลต่อการทำงานของสถาบันทางการเมือง

เช่น รัฐสภาและรัฐบาล ซึ่งมีบทบาทในการควบคุมอำนาจและการตรวจสอบ หน่วยงานต่าง ๆ ต้องเผชิญกับความท้าทายในการรักษา

ระบอบประชาธิปไตยเป็นระบบการปกครองที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและมีสิทธิในการเลือกตั้งผู้แทนทางการเมือง หลักการสำคัญของประชาธิปไตยประกอบด้วยเสรีภาพ ความเสมอภาค การมีส่วนร่วม การตรวจสอบและถ่วงดุล รวมถึงการเคารพต่อกฎหมาย เสรีภาพของประชาชนในด้านต่าง ๆ เช่น การแสดงออกและการชุมนุม เป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมืองอย่างเต็มที่

รัฐธรรมนูญ 2560 มีพื้นฐานจากความจำเป็นในการสร้างเสถียรภาพทางการเมือง หลังจากประสบปัญหาความไม่สงบทางการเมืองในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ลักษณะสำคัญของรัฐธรรมนูญนี้ ได้แก่ การแบ่งแยกอำนาจระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ การจัดตั้งสภานิติบัญญัติที่มีสองสภา รวมถึงการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชน

ในยุครัฐธรรมนูญ 2560 สถาบันทางการเมืองมีการปรับโครงสร้างเพื่อให้เกิดเสถียรภาพและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการประเทศ มีองค์ประกอบสำคัญ เช่น สภานิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ซึ่งแต่ละฝ่ายมีบทบาทในการรักษาความยุติธรรมและการตรวจสอบอำนาจของกันและกัน แม้ว่ารัฐธรรมนูญจะส่งเสริมสิทธิเสรีภาพ แต่การมีส่วนร่วมของประชาชนยังคงมีข้อจำกัด

ประชาธิปไตยไทยเผชิญกับความท้าทายหลายประการ เช่น ความขัดแย้งทางการเมือง การควบคุมสื่อ และการพัฒนาสถาบันทางการเมือง อนาคตของประชาธิปไตยไทยจะขึ้นอยู่กับ การเสริมสร้างการศึกษา ความเป็นธรรมในระบบการเมือง และการส่งเสริมสิทธิมนุษยชน หากสามารถแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้ อนาคตของประชาธิปไตยในประเทศไทยจะมีความมั่นคงและยั่งยืนมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

Chaturong, S. (2019). The New Constitution: A Review of the Legislative Structure. Journal of Political Science.

Dahl, R. A. (1989). Democracy and Its Critics. Yale University Press.

Elections Commission of Thailand. (2017). Annual Report on Election Management.

Friedmann, W. (1969). The Legal Theory of Democracy. Harvard University Press.

Human Rights Watch. (2017). World Report 2017: Thailand.

Khan, M. (2018). The State of Democracy in Thailand: An Analysis of the 2017 Constitution. Southeast Asian Affairs.

Khaosod. (2017). "The 2017 Constitution: Key Features and Implications." Khaosod English.

Madison, J. (1788). The Federalist Papers.

Office of the Council of State. (2017). Constitution of the Kingdom of Thailand B.E. 2560.

Pateman, C. (1970). Participation and Democratic Theory. Cambridge University Press.

Rawls, J. (1993). Political Liberalism. Columbia University Press.

Rosenberg, N. (2006). Equality and Democracy: A Theory of Change. Stanford University Press.

Sukhumbhand, K. (2018). Thai Politics and Constitutional Developments. Bangkok: Chulalongkorn University Press.

UNDP. (2020). Human Development Report: Participation and Inclusion in Thailand.